

que nostram, ut perfectum *vitæ* exemplar nobis ob oculos poneret, assumere non alienum a sua maiestate judicavit. Nemo tamen existimet ita a nobis tractari scientiam hanc ut Theologos magis quam Philosophos agere videamur; fidei principiis usi sumus tantum veluti perpetuo duce atque comite, qui nos sine ullo errandi periculo in hac purissima disciplina rectæque rationis semita illustraret atque dirigeret. Neque longiori sermone declarabimus eam quam adhibuimus tradendæ Ethicæ rationem; hanc enim in Proœmio fuse explicatam lector inveniet. Satis sit observare approbandos minime esse illos philosophiæ magistros, qui eam partem quæ de moribus agit omnino prætermittunt & ad sacram Theologiæ studiis non sint destinati, iis saltē fusi explicari debent philosophiæ moralis præcepta, quæ virtutum & vitiorum discrimina, justi injustique notionem tradant, in sua genera formasque distribuant. Et certe quis æquo animo ferat exteras linguis prophanasque scientias in scholis doceri adolescentes, eosque vix leviter salutare doctrinam hanc ex qua beate beneque vivendi præcepta hauriuntur? Nec viris etiam Theologiæ studiosis sua utilitate, & quidem maxima, caret Philosophia moralis; abhorret enim animus dicere quanta captiōnum philosophicarum subtilitate sanctiora morum dogmata deptavare atque pervertere conati sint impiissimi quidam Scriptores; tantam rerum moralium confusionem vitæque perturbationem.